

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

A. J. Finn

THE WOMAN IN THE WINDOW

Copyright © 2018 by A. J. Finn, Inc.

All rights reserved

Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02174-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

A. DŽ. FIN

LENN
NA
NA
PRULURU

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Za Džordža

Imam osećaj da negde u tebi postoji nešto za šta niko ne zna.
Senka sumnje (1943)

NEDELJA, 24. OKTOBAR

1

Njen muž samo što nije stigao. Ovog puta će je uhvatiti.

Ni krpice zavese, ni trake roletne nema na prozoru broja 212 – gradske kuće boje rđe u kojoj su nekad stanovali tek venčani Motovi. Nikada nijedno od njih nisam upoznala, ali ih povremeno proverim na netu: pogledam njegov *LinkedIn* profil, njenu *Fejsbuk* stranicu. Spisak poklona koje žele za venčanje na sajtu robne kuće *Mejsi*. Još bih mogla da im kupim komplet pribora za jelo.

Kao što sam rekla, na prozoru nema ničega. Tako broj 212 gleda prazno preko ulice, rumen i ogoljen, a ja mu uzvraćam pogled, gledam gospodaricu kuće kako uvodi preduzimača radova u gostinsku spavaću sobu. *Šta* je sa tom kućom? Tu ljubav dolazi da umre.

Lepa je, ima prirodno crvenu kosu, poput trave zelene oči i arhipelag sićušnih mladeža preko leđa. Mnogo je lepša od supruga, izvesnog doktora Džona Milera, psihoterapeuta – da, on parovima drži terapije – i jednog od 436 000 Džona Milera koji mogu da se pronađu na netu. Ovaj konkretni primerak radi blizu Gramersi parka i ne prihvata osiguranje. U kupoprodajnom ugovoru piše da je kuću platio 3,6 miliona dolara. Mora da posao dobro ide.

O njegojoj ženi znam i manje i više nego o njemu. Jasno je da i nije neka domaćica; Milerovi su se uselili pre osam nedelja a prozori su i dalje goli, c-c-c. Vežba jogu tri puta nedeljno, sapliće se niz stepenice noseći pod rukom prostirku za jogu u dezenu magičnog ćilima, a noge su joj stisnute helankama brenda *lululemon*. I mora da negde volontira, jer odlazi od kuće malo posle jedanaest sati ponedeljkom i petkom, otprilike u vreme kada ja ustajem, i vraća se između pet i pola šest, baš kada se uveče nameštam da pogledam film. (Večeras sam odabrala: *Čovek koji je suviše znao*, po ko zna koji put. Ja sam žena koja je suviše videla.)

Primitila sam da voli da popije piće po podne, kao i ja. Da li voli da popije piće i ujutro? Kao i ja?

Ne mogu da procenim koliko ima godina, ali svakako je mlađa od doktora Milera, a mlađa je i od mene (i mnogo gipkija); njeno ime mogu samo da nagađam. Mislim o njoj kao o Riti, jer izgleda kao Rita Hejvort u filmu *Gilda*. „Nisam ni najmanje zainteresovana“ – obožavam tu rečenicu.

Ja sam veoma zainteresovana. Ne za njeno telo – za bleđi greben kičme, lopatice nalik na zakržljala krila, bebiplavi grudnjak koji joj steže grudi: kada mi bilo šta od ovoga iskoči pred objektiv, skrećem pogled – zainteresovana sam za život koji vodi. Za živote. Dva više nego što ja imam.

Njen muž upravo je izbio iza ugla, nešto malo posle podneva, nedugo nakon što je njegova supruga zatvorila ulazna vrata vodeći sa sobom preduzimača radova. Ovo je odstupanje od norme: nedeljom se doktor Miller kući vraća u tri i petnaest, bez izuzetka.

A sada se dobri doktor približava trotoarom, dah mu brektavo izbija na usta, aktovka se njiše u ruci, a burma namiguje. Zumiram njegova stopala: tamnocrvene oksfordice, blistavo izglancane, sakupljaju jesenju sunčevu svetlost i svakim korakom odbacuju je napred.

Podižem foto-aparat do njegove glave. Mom *nikonu D5500* ne promiče mnogo, pogotovo kada stavim *opteka* objektiv: neuredna, prošarana kosa, vretenaste, jeftine naočare, ostrvca tek izrasle brade u plitkim jezerima njegovih obraza. Veću brigu vodi o cipelama nego o licu.

Vraćam se na broj 212 u kom se Rita i preduzimač žurno svlače. Mogla bih da okrenem službu informacija, pozovem kućni telefon i upozorim je. Neću to uraditi. Posmatranje je kao fotografisanje prirode: ne mešaš se u život divljih životinja.

Doktor Miller udaljen je od ulaznih vrata možda pola minuta. Usne njegove supruge ovlaš prelaze preko preduzimačevog vrata. Svlači bluzu.

Još četiri koraka. Pet, šest, sedam. Udaljen je još dvadeset sekundi, najviše.

Ona zubima hvata njegovu kravatu, smeši mu se. Žurno rukama petlja oko njegove košulje. On joj gricka uvo.

Njen suprug preskače uleglu ploču trotoara. Petnaest sekundi.

Gotovo da mogu da čujem kako kravata klizi sa kragne. Baca je na drugu stranu sobe.

Deset sekundi. Ponovo zumiram, objektiv kamere se praktično trza. Gura ruke u džepove, izvlači svežanj ključeva. Sedam sekundi.

Ona razvezuje konjski rep, kosa joj, njišući se, pada preko ramena.

Tri sekunde.

Penje se stepenicama.

Sklapa ruke na njegovim leđima, ljubi ga strastveno.

Zabada ključ u bravu. Okreće ga.

Žena na prozoru

Zumiram njeno lice, širi oči. Čula je.
Škljocam foto-aparatom, beležim trenutak.
Njemu se otvara aktovka.

Iz nje izleće mnoštvo papira, vetar ih nosi. Vraćam silovito objektiv na gospodina Milera, na oštro „bestraga“, koje oblikuje usnama; spušta aktovku na prag, gazi onim sjajnim cipelama nekoliko listova, ostale kupi u naručje. Jedno otcepljeno parče zapije za prste drveta. Ne primećuje.

Rita ponovo gura ruke u rukave, podiže kosu. Juri iz sobe. Preduzimač radova, nasukan, skače sa kreveta i uzima kravatu, gura je u džep.

Izdišem, šištavo kao kada vazduh izlazi iz balona. Nisam ni bila svesna da zadržavam dah.

Ulazna vrata se otvaraju: Rita juri niz stepenice, doziva supruga. On se okreće; pretpostavljam da se smeši – ne vidim. Ona se saginje, podiže nekoliko listova sa trotoara.

Preduzimač se pojavljuje na vratima, jednu ruku drži u džepu, drugu podiže u znak pozdrava. Doktor Miler mu otpozdravlja. Penje se i uzima aktovku pa se rukuju. Ulaze unutra, Rita ih prati.

Pa... Možda sledeći put.

PONEDELJAK, 25. OKTOBAR

2

Trenutak ranije, monotono brujeći, prošao je automobil, polako i sumorno, poput pogrebnih kola, a zadnja svetla treptala su mu u tami. „Novi susedi“, kažem kćerki.

„U kojoj kući?“

„Sa druge strane parka. Dva nula sedam.“ Sada su tamo, nejasni poput duhova, ekshumiraju kutije iz prtljažnika.

Srče.

„Šta to jedeš?“, pitam. Naravno, veče je kineske hrane; jede rezance *lo mein*.

„*Lo mein*.“

„Ne dok razgovaraš sa mamicom.“

Ponovo srče, žvače. „*Mama*.“ Ovo je naša večita borba; skresala je reč mamica, protiv moje volje, na nešto grubo i zdepasto. „Pusti“, savetuje me Ed – ali on je i dalje tatica.

„Trebalo bi da im se javiš“, predlaže Olivija.

„Volela bih, bundevice.“ Polako se penjem na drugi sprat, odakle je pogled bolji. „Oh, bundeve su na sve strane. Svi susedi imaju po jednu. Grejevi imaju četiri.“ Stigla sam do odmorišta, sa čašom u ruci, osećam kako mi vino dodiruje usne. „Volela bih da mogu da odaberem bundevu za tebe. Reci tatici da ti kupi jednu.“ Osećam vino u ustima, gutam ga. „Reci mu da kupi dve, jednu za tebe i jednu za mene.“

„Dobro.“

Hvatam svoj odraz u mračnom ogledalu malog toaleta. „Jesi li srećna, mila?“

„Jesam.“

„Nisi usamljena?“ U Njujorku nikada nije imala prave prijatelje; bila je suviše stidljiva, suviše mala.

„Nisam.“

Virim u mrak na vrhu stepeništa, u tminu iznad sebe. U toku dana sunčeva svetlost pada kroz kupolu svetlarnika; noću, to je kao širom otvoreno oko koje zuri u dubinu stepeništa. „Nedostaje li ti Panč?“

Žena na prozoru

„Ne.“ Ni ona se nije dobro slagala sa mačorom. Ogrebao ju je jednog božićnog jutra, munjevito prevukavši kandže preko njenog zgloba, zaparao dvostruke brazde u pravcu sever–jug, istok–zapad; rešetka jarke krvi obojila joj je kožu, kao tabla za iks–oks, a Ed umalo da izbací mačka kroz prozor. Sada ga tražim i pronalazim ga sklopčanog na kauču u biblioteci, posmatra me.

„Daj mi tatu, bundevice.“ Prelazim sledeći niz stepenica, gazim tabanima grubi tepih na njima. Ratan. Gde nam je pamet bila? Na njemu tako lako ostaju fleke.

„Gde si, curo“, pozdravlja me. „Novi susedi?“

„Da.“

„Zar nisi nedavno dobila nove susede?“

„To je bilo pre dva meseca. Dvesta dvanaest. Milerovi.“ Okrećem se i silazim niz stepenice.

„Gde su ovi novi?“

„Dvesta sedam. S druge strane parka.“

„Susedstvo se menja.“

Stižem do odmorišta, skrećem i nastavljam da silazim. „Nisu doneli mnogo. Samo ono što je stalo u kola.“

„Pretpostavljam da će kamion za selidbe stići kasnije.“

„Pretpostavljam da hoće.“

Tišina. Otpijam gutljaj.

Sada sam ponovo u dnevnoj sobi, pored vatre, senke se utapaju u uglovima. „Slušaj...“, počinje Ed.

„Imaju sina.“

„Molim?“

„Imaju sina“, ponavljam prislonivši čelo na hladno staklo prozora. Natrijumove sijalice još nisu iznikle u ovom delu Harlema pa ulicu osvetljava samo žuta kriška meseca, ali ipak uspevam da razaznam njihove obrise: muškarca, ženu i visokog dečaka, kako nose kutije do ulaznih vrata. „Tinejdžera“, dodajem.

„Polako, kuguarko.“

Pre nego što sam stigla da se obuzdam, kažem: „Volela bih da si ovde.“

Ovo me zatiče sasvim nespremnu. A po zvuku mi se čini da je i Ed zatečen. Tišina.

A zatim: „Potrebno ti je još vremena“, kaže.

Ćutim.

„Lekari kažu da previše kontakta nije zdravo.“

„Ja sam lekar koji je to rekao.“

„Ti si jedan od lekara.“

A. Dž. Fin

Nešto krcka i pucketeta iza mene – varnice u kaminu. Plamen se smiruje, mrmori iza rešetke.

„Zašto ne pozoveš te nove susede u goste?“, pita.

Ispijam vino. „Mislim da je za večeras dosta.“

„Ana.“

„Ede.“

Gotovo da mogu da ga čujem kako diše. „Žao mi je što nismo sa tobom.“

Gotovo da mogu da čujem svoje srce. „I meni.“

Panč je sišao za mnom niz stepenice. Podižem ga jednom rukom i odlazim u kuhinju. Spuštam telefon na pult. Još jedna čaša pre spavanja.

Hvatam flašu za grlo, okrećem se prema prozoru, prema tri duha koji pohode trotoar, i podižem čašu da nazdravim.

UTORAK, 26. OKTOBAR

3

Prošle godine u ovo doba planirali smo da prodamo kuću, čak smo unajmili i agenta za nekretnine; Olivija je narednog septembra trebalo da krene u školu u Midtaunu, a Ed nam je pronašao kuću na Lenoks hilu koju je bilo potrebno potpuno preurediti. „Biće zabavno“, obećao je. „Postaviću bide, samo za tebe.“ Udarila sam ga po ramenu.

„Šta je bide?“, upitala je Olivija.

A zatim je otišao, i ona je otišla sa njim. Sinoć mi je sećanje na prve reči našeg neuspelog ugovora sa agentom za nekretnine ponovo zaparalo srce: S LJUBAVLJU RENOVIRAN SIMBOL, DRAGULJ HARLEMA IZ DEVETNAESTOG VEKA! PRELEP PORODIČNI DOM! O izrazima *Simbol i dragulj* moglo bi se raspravljati, rekla bih. *Harlem* je neosporan, kao i *devetnaesti vek* (1884). *S ljubavlju renoviran*, to potvrđujem, a i bilo je skupo. *Prelep porodični dom*, istina.

Moje kraljevstvo i njegove ispostave...

Podrum: odnosno, kako je to naš agent za nekretnine nazvao, stan sa zasebnim ulazom. Ispod nivoa ulice, zauzima čitav podrumski prostor, sa zasebnim ulazom, kuhinjom, kupatilom, spavaćom sobom i malom radnom sobom. Osam godina to je bio Edov radni prostor – prekrivao je sto planovima, lepio na zidove podneske izvođača radova. Trenutno izdat u zakup.

Bašta: zapravo mahom popločano dvorište na koje se izlazi iz prizemlja. Mnoštvo ploča od krečnjaka; dve nekorišćene drvene stolice; u udaljenom uglu mladi jasen, štrkljav i usamljen poput tinejdžera bez prijatelja. Povremeno poželim da ga zagrlim.

Prvi sprat: prizemlje, ako ste Britanci, ili *premier étage*, ako ste Francuzi. (Nisam ni jedno ni drugo, ali sam boravila u Oksfordu dok sam stažirala – u stanu sa zasebnim ulazom – a prošlog jula počela sam da učim *française* preko interneta.) Kuhinja – otvorena i „dražesna“ (opet agent za prodaju nekretnina), sa stražnjim vratima koja vode u baštu i bočnim vratima koja vode u park. Podovi od belog brezovog drveta, sada išarani lokvicama *merloa*. U

hodniku se nalazi toalet – zovem ga crvena soba. „Paradajzcrvena“, tvrdio je katalog kompanije *Bendžamin Mur*. Dnevna soba opremljena kaučem i stočićem za kafu i pokrivena persijskim tepihom koji je još mek pod nogama.

Drugi sprat: biblioteka (Edova; police pune knjiga ispucalih ivica i požute-
lih omota, nagurane tesno poput zuba), i radna soba (moja; rezervna, pro-
strana, sa desktop *makintosh* računarom na *ikea* stolu – moje onlajn šahovsko
bojno polje). Drugi toalet, ovaj zaplavljen „rajskom ekstazom“, što je veoma
ambiciozan izraz za prostoriju u kojoj se nalazi ve-ce šolja, i duboka ostava
koju bih jednog dana mogla pretvoriti u mračnu komoru, ako ikada pređem
sa digitalne fotografije na film. Mislim da gubim interesovanje.

Treći sprat: bračna (samačka?) soba i kupatilo. Ove godine mnogo vre-
mena provodila sam u krevetu; sa jednim od onih madraca koji omoguća-
vaju kvalitetan san, koji može da se namešta sa svake strane zasebno. Ed je
svoju stranu programirao na gotovo paperjastu mekoću; moja strana pode-
šena je da bude tvrda. „Spavaš na komadu cigle“, rekao je jednom, udarajući
prstima po čaršavu.

„A ti spavaš na kumulusu“, rekla sam. Nakon toga me je poljubio, dugo
i polako.

Nakon što su otišli, za vreme onih crnih, praznih meseci kada sam silom
morala da se odvajam od postelje, okretala bih se polako, poput talasa, s jed-
nog kraja kreveta na drugi, namotavajući i odmotavajući posteljinu sa sebe.

Tu je i gostinska soba sa pridruženim kupatilom.

Četvrti sprat: nekada davno tu su bile odaje za poslugu, a sada Olivijina
soba i druga gostinska soba. Ima noći kada poput duha pohodim njenu
sobu. Ponekad stojim na pragu, posmatram sporo kretanje zrnaca prašine
na sunčevoj svetlosti. A ima nedelja kada uopšte ne odem na četvrti sprat,
i on počinje da se topi i prelazi u sećanje, poput dodira kišnih kapi na koži.

Kako god. Sutra ću ponovo razgovarati s njima. U međuvremenu, ni
traga od ljudi iz kuće sa druge strane parka.

SREDA, 27. OKTOBAR

4

Krakati tinejdžer izleće na vrata broja 207 poput konja iz startne kapije i galopira na istok niz ulicu pored mojih prozora. Ne vidim ga dobro – rano sam se probudila, nakon što sam dokasno ostala budna uz film *Iz prošlosti*, i pokušavam da odlučim da li bi gutljaj *merloa* bio mudar potez; ali primećujem pramen plave kose, ranac prebačen preko jednog ramena. I zatim ništa.

Praznim čašu, lebdim na sprat, sedam za sto. Uzimam svoj *nikon*.

U kuhinji broja 207 vidim oca, krupnog i visokog, osvetljenog s leđa svetlom sa ekrana televizora. Prinosisim foto-aparat oku i zumiram: emisija *Tudej*. Mogla bih da siđem i uključim svoj TV, razmišljam, i gledam ga zajedno sa susedima. Ili bih mogla da ga gledam i ovde, na njegovom TV-u, kroz objektiv.

Odlučujem da to uradim.

Prošlo je dosta vremena otkako sam poslednji put osmotrila kuću sa ulice, ali *Gugl strit vju* obezbeđuje i to: beli kamen, stil koji pomalo podseća na Bozar, sa kupolom svetlarnika i ograđenom stazom oko nje. Odavde, naravno, mogu objektiv da usmerim samo na bočnu stranu kuće; kroz prozore okrenute ka istoku imam jasan pogled u kuhinju, salon na drugom spratu i spaću sobu iznad njega.

Juče je stigla vojska ljudi za selidbe, vukli su kaučeve i televizore i jedan starinski orman. Muž je regulisao saobraćaj. Suprugu nisam videla od one noći kada su se uselili. Pitam se kako izgleda.

Spremam se da matiram *Ruk & Rola** ovog poslepodneva kada čujem zvono na vratima. Vučem noge niz stepenice, pritisкам dugme, otključavam vrata

* En. *rook* – top u šahu. (Prim. prev.)

predsoblja i u njemu zatičem svog podstanara koji je, kako svet kaže, sirov, ali mogao bi da posluži. Naočit je, sa onom dugačkom vilicom, sa očima nalik na podna vratanca, mračnim i dubokim. Podseća na Henrija Fondu nakon celonoćnog provoda. (Nisam jedina koja tako misli. Primitila sam da Dejvid voli s vremena na vreme da dovede kući poneku prijateljicu. Za-pravo, čula sam.

„Idem u Bruklin noćas“, prijavljuje.

Provlačim ruku kroz kosu. „U redu.“

„Želiš li da nešto uradim pre nego što odem?“ Zvuči kao predlog, kao rečenica iz filma noir. *Samo skupi usne i duni.*

„Hvala. Sve je u redu.“

Gleda pored mene, skuplja oči. „Da li bi trebalo da promenim neku sijalicu? Mračno je ovde.“

„Volim prigušeno svetlo“, kažem. *I priglupе muškarce*, želim da dodam. Da li je to šala iz filma *Ima li pilota u avionu!*? „Samo se ti...“ Lepo provedi? Zabavi? Kresni nešto? „... lepo provedi.“

Okreće se da ode.

„Znaš da možeš da uđeš kroz vrata koja vode u podrum“, kažem, pokušavajući da zvučim razigrano. „Po svoj prilici, biću kod kuće.“ Nadam se da će se nasmešiti. Ovde je dva meseca, a još ga nijednom nisam videla da se smeši.

Klima glavom. Odlazi.

Zatvaram vrata.

Posmatram sebe u ogledalu. Bore oko očiju nalik na paoke točkova. Masa tamne kose, sa ponekom prugom sedih vlasi, raspuštena preko ramena; oštre malje pod pazuhom. Stomak mi se opustio. Butine su mi prošarane jamicama. Koža mi je gotovo samrtnički bleđa, a ljubičaste vene protežu se rukama i nogama.

Jamice, udubljenja, oštre malje, bore: potreban mi je neki posao. Nekada sam bila privlačna na jednostavan način, tvrdili su ljudi, tvrdio je Ed. „O tebi sam razmišljao kao o devojci iz susedstva“, rekao je tužno, pred kraj.

Spuštam pogled na nožne prste koji se podižu i spuštaju na pločicama – dugačke i otmene, jedna (ili deset) od lepših stvari na meni, ali sada podsećaju na prste neke omanje grabljivice. Preturam po ormariću sa lekovima u kome stoje bočice sa tabletama naslagane jedna na drugu poput totema, i izvlačim grickalicu za nokte. Konačno, problem koji mogu da rešim.

ČETVRTAK, 28. OKTOBAR

5

Kupoprodajni ugovor objavljen je juče. Moji novi susedi su Alister i Džejn Rasel; svoj skromni dom platili su 3,45 miliona dolara. *Gugl* mi kaže da je on partner u konsultantskoj firmi koja se nekada nalazila u Bostonu. Nju ne mogu da pronađem – pokušajte vi da ukucate *Džejn Rasel* u pretraživač.

Odabrali su živo susedstvo.

Dom Milerovih sa druge strane ulice – vi koji ulazite, ostavite svaku nadu – jedna je od pet kuća koje mogu da nadzirem sa svojih prozora koji gledaju na jug. Na istočnoj strani stoje identične bliznakinje – Sive sestre: imaju identične vence iznad prozora, ista zelena ulazna vrata. U desnoj – malo sivljoj sestri, čini mi se – žive Henri i Lisa Vaserman, dugogodišnji stanari; „Već četiri decenije i ne damo se“, hvalisala se gospođa Vaserman kada smo se mi uselili. Svratila je da nam kaže (u oči) koliko njoj („i mom Henriju“) nije po volji što je u ono što je „nekada bilo pravo susedstvo“, stigao još jedan „klan japija“.

Ed se pušio od besa. Olivija je plišanog zeca nazvala Japi.

Vasermanovi, kako smo ih zvali, od tada mi se nisu obratili, premda sam sada sama, zaseban klan. Čini se da nisu mnogo druželjubiviji ni prema stanarima druge Sive sestre, porodici koja se, sasvim primereno, preziva Grej*. Tinejdžerke bliznakinje, otac partner u maloj kompaniji za spajanja i preuzimanja, a majka revnosna domaćica književnog kluba. Ovomesečni odabir, koji stoji istaknut na njihovoj *Mitap* stranici i koji trenutno osam sredovečnih žena analizira u dnevnoj sobi Grejevih: *Neznani Džud*.

I ja sam ga pročitala, zamišljala sam da sam članica grupe, da pijem kafu i jedem tortu (nisam ništa od toga imala pri ruci) i pijuckam vino (to sam uspela). „Kakvo je tvoje mišljenje o *Džudu*, Ana?“, upitala bi me Kristina Grej, a ja bih joj rekla da mi je i samoj prilično nejasno. Nasmejale bismo se. Zapravo, upravo se sada smeju. Pokušavam da se smejem s njima. Ot-pijam gutljaj.

* En. *grey* – siv. (Prim. prev.)

A. Dž. Fin

Zapadno od Milerovih živi porodica Takeda. Muž je Japanac, majka je belkinja, a njihov sin je nestvarno lep. On je violončelista; u toplim mesecima vežba pored otvorenog prozora dnevne sobe, pa je i Ed često podizao naše prozore. Plesali smo jedne noći, jednog davno prošlog juna, Ed i ja, uz zvuke Bahove svite za violončelo: njihali smo se u kuhinji, naslonila sam glavu na njegovo rame, a on je prepleo prste na mojim leđima, dok je dečak preko puta svirao.

Prošlog leta njegova muzika dolutala je do naše kuće, prišla prozoru moje dnevne sobe, učtivo pokucala na staklo: *Pusti me unutra*. Nisam, nisam mogla – nikada ne otvaram prozore, nikada – ali sam je ipak čula kako mrmrlja, moli: *Pusti me unutra. Pusti me unutra!*

Broj 206-208, nenastanjena kuća sa fasadom od braon peščara sa dva ulaza, nalazi se pored kuće Takedinih. Ovu kuću je u novembru pre dve godine kupila jedna DOO firma, ali niko se nije uselio. Zagonetka. Gotovo čitavu godinu uz fasadu je prijanjala skela, poput visećih vrtova; nestala je preko noći – to je bilo nekoliko meseci pre nego što su Ed i Olivija otišli – otada ništa.

Pogledajte moje južno carstvo i njegove podanike. Niko od ovih ljudi nije mi prijatelj; većinu sam srela samo jednom ili dva puta. Život u urbanoj sredini, valjda. Možda su Vasermanovi ipak bili u pravu. Pitam se da li znaju u šta sam se pretvorila.

Oronula katolička škola stoji uz moju kuću sa istočne strane, praktično se naslanja na nju: Škola *Sveta Dimfna* zatvorena je otkako smo se doselili. Pretili smo Oliviji da ćemo je poslati tamo ako se ne bude pristojno ponašala. Braon kamen je sav šupljikav, a prozori tamni od prljavštine. Ili je se barem takve sećam; dugo je nisam videla.

Pravo na zapadu je park – maleni, dve parcele popreko i dve u dubinu, sa uskom stazom od cigle koja povezuje našu ulicu sa ulicom koja se nalazi severno od nje. Sa svake strane na straži stoji po jedan veliki javor, lišće mu se crveni; niska gvozdена kapija opasuje obe strane. Park je, kao što je onaj agent za prodaju nekretnina, dostojan da se njegove reči citiraju, rekao, veoma dražestan.

A zatim, tu je kuća sa druge strane parka: broj 207. Lordovi su je pre dva meseca prodali i žurno se iselili, odletevši na jug u svoju penzionersku vilu u Viro Biču. I tu na scenu stupaju Alister i Džejn Rasel.

Džejn Rasel! Moja fizioterapeutkinja nikada nije čula za nju. „*Muškarci više vole plavuše*“, rekla sam.